

Annie Besant

Videnskaben

& Religionen

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

VIDENSKABEN & RELIGIONEN

Annie Besant

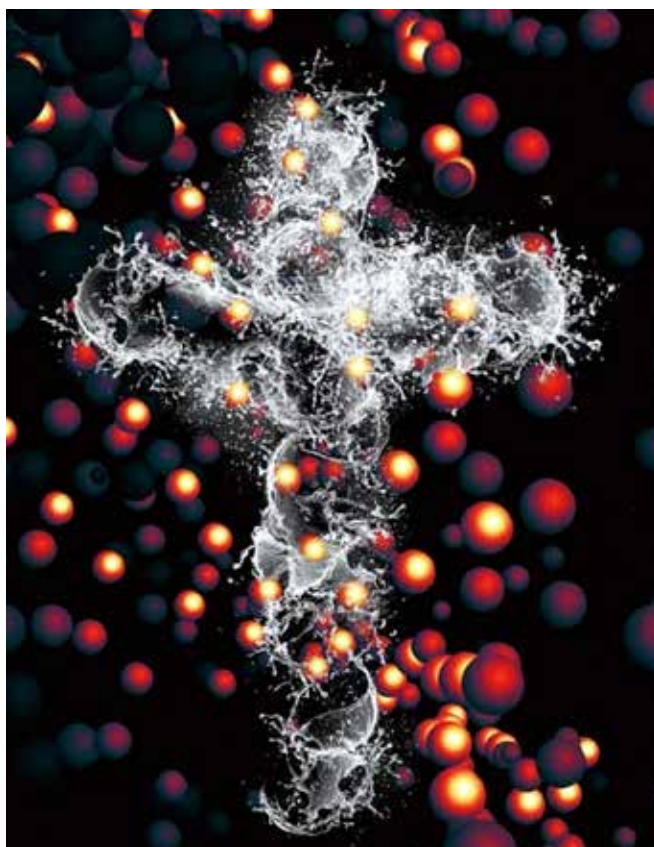

VidsomsNettet
www.vidsomsnettet.dk

Videnskaben & Religionen

Af Annie Besant

(Oversættelse og redigering Thora Lund Mollerup & Erik Ansvang)

Videnskab er et stort emne, men videnskab er i virkeligheden en metode til at studere den åndelige eller guddommelige åbenbaring – dvs. den guddommelige manifestation i den ydre natur. Når man ser videnskab fra den synsvinkel, bliver det måske nemmere at forholde sig til det åndelige og guddommelige.

Religion er også et stort emne, og religion er også en metode til at forholde sig til den universelle ånd og dens åbenbaring for mennesket – det guddommelige aspekt, der er et fragment af Gud selv. Både videnskaben og religionen er derfor et forsøg på at forstå skabelsen og det skabte.

Hvis man ser videnskab og religion i det lys, vil man forstå den dybe sandhed i de ord, der engang blev skrevet af digteren Alfred Tennyson:¹

“Tal du til Ham, for Han hører, og ånd kan mødes med ånd. Han er nærmere end åndedrættet, nærmere end hænder og fødder”.

---

¹ Alfred Tennyson (1809-1892) var engelsk digter, der blev betragtet som hovedrepræsentant for den victorianske periodes poesi.

Det er udtryk for den mest fuldkomne og dog begrænsede åbenbaring et menneske kan få af Den Ene, når mennesket erkender, at menneskets ånd, er et guddommeligt fragment af den universelle ånd – af Gud. Erkendelsen er det, der kaldes mysticisme, for her vender mennesket sin opmærksomhed ind i sin egen naturs dybder og forstår, at det dybest set er guddommeligt.

Videnskab og kunst manifesterede det græske ideal

Videnskab og kunst er forbundet ud fra den opfattelse, at grækerne havde en guddommelige livskilde, fordi de fremstillede Gud som *det gode, det sande og det skønne*. Det gælder bl.a. den græske filosof Platon (ca. 428/427-348/347 f.Kr.). For Platon var idéernes verden *det gode, det sande og det skønne*, og det er indlysende, at man skal have indblik i idéernes verden for at finde sande svar, og derfor bliver intelligensen menneskets vigtigste egenskab. Intelligens og fornuft er derfor både evner, der skiller mennesket fra dyrene, og desuden er den grundlag for menneskets moralske evne. Fordi det gode også er det sande, og fordi sandhed ikke er et spørgsmål om mening (doxa), men om viden, skal en stat efter Platons mening ledes oppefra og ned af en gruppe af intelligente og vidende filosoffer.

Det gode kan opfattes i betydningen fuldkommen retfærdighed, som kommer til udtryk i de naturlove, som hjælper mennesket til at udvikle sig og løfte sig fra det lavere menneskelige op til det overmenneskelige – dvs. det guddommelige. *Det sande* søger mennesket i den ydre natur ved hjælp af sin intelligens, ved at lægge kendsgerning til kendsgerning, viden til viden, og dermed opfatter det nogle glimt af sandhederne i naturen, og gradvis går det op for mennesket, at sandhed skal erkendes ved hjælp af menneskets intelligens. *Det skønne* kan man se i forsøget på for at virkeliggøre skønhed i kunstens mange former ud fra den kendsgerning, at Gud manifesterer sig i naturen som skønhed, og de fleste vil sikkert mene, at den uberørte natur, der omgiver mennesket, i høj grad er udtryk for skønhed.

Hvis man tager de filosofiske tanker alvorligt, vil man naturligt stræbe efter at gøre sit eget liv til en genspejling af det guddommelige. Man vil forsøge at skabe skønhed i det, mennesker manifesterer, på samme måde som der er skønhed i den guddommelige manifestation. Hvis man stræber efter skønhed, vil man dyrke skønheden – man vil leve et liv i skønhed så vidt det er muligt. Og man vil opleve, at man i kraft af sine handlinger, fungerer som en svag refleks af det skønne i det guddommelige, som i sin natur er skønhed, og som har sat sit præg på alt i naturen.

Guddommeliggørelse af menneskets tanke

At opfatte naturen på den måde bliver i sig selv en åbenbaring af guddommelighed via det gode, det sande og det skønne. Alle aspekter af menneskets tænkning kan på den måde blive guddommeliggjort. I romersk-katolsk teologi tales der om "menneskets guddommeliggørelse". Det er stærke ord, og det ville være godt, hvis alle mennesker var klar over det sande i ordene, og dermed også var bevidst om de muligheder, der venter forude, når mennesket udvikler sig mod fuldkommenhed.

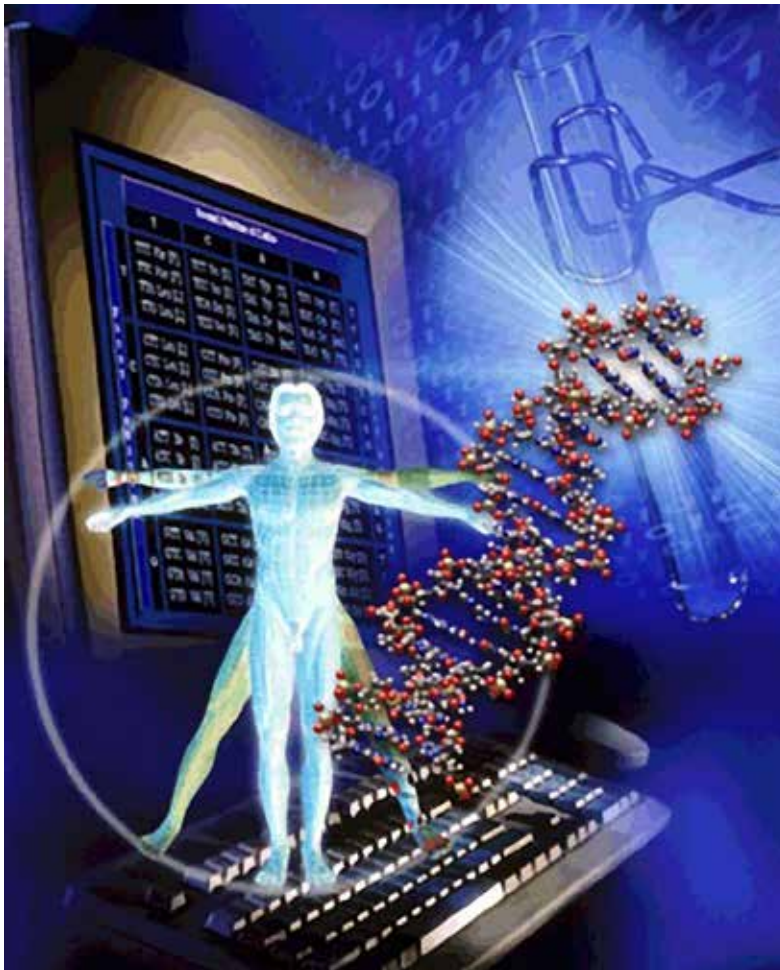
Menneskets guddommeliggørelse er uden tvivl højdepunktet i det romersk-katolske ideal. Der er mange trin på evolutionens stige, når mennesket arbejder sig opad, før det kan åbenbare sin essentielle natur, som er guddommelig. Og det endelige skridt på vandringsen, der både er videnskabelig og mystisk, og som romersk-katolske teologer kalder "indre bøn", slutter med menneskets guddommeliggørelse.

Når man beskæftiger sig med videnskab og kunst, søger man reelt viden om det guddommelige i naturen, for man studerer den immanente guddommelighed i den omgivende fysiske natur. Og samtidig er det værd at huske, at flere af historiens åndelige skikkelser har understreget, at den forgængelige natur, ikke kan eksistere, hvis evigheden ikke eksisterer.

Skabelsen har ingen mening uden det ikke-skabte

Buddha forsøgte at løfte sine disciples tanker op mod Nirvana. Nirvana kan ikke beskrives, og det er en tilstand, der kun kan nås ved hjælp af den skarpeste og mest fokuserede tænkning. Det kræver gentagelse og integration af erkendelsen af, at det manifesterede univers og den stoflige verden, der omgiver mennesket, ikke er sandhed og virkelighed. I Buddhas dybe og sublime lære, oplyste han, at hvis det ikke-skabte ikke fandtes, kunne det skabte ikke eksistere. Hvis evigheden ikke fandtes, fandtes det forgængelige heller ikke. På den måde løftede han menneskehedens tanker og forståelse højere og højere op, indtil et lille glimt af evigheden

– Universets højere og evige natur – kastede et lysglimt ind i den begrænsede forstands mørke.

Skabelsen er kun Guds alfabet

I Syditalien og på Sicilien blev de toneangivende pythagoræiske skoler grundlagt. Her udformede Pytagoras sin lære, som lagde de såkaldt pythagoræiske filosofiske linjer. Det er interessant at bemærke, at Giordano Bruno, der var discipel af Pytagoras' lære i den form, som traditionen havde overleveret den i det sydlige Italien, indprentede et grundlæggende faktum hos de, der studerede naturen, og de, der studerede videnskaben, at enhver sandhed, de opdagede i naturen, reelt er et bogstav i Guds navn.

Og "Ordet"² – eller "Navnet" – er det ældgamle udtryk, der er betegnelsen på både Skaberen og selve skabelsen. Det er det, der omtales i den egyptiske hellige skrift, hvor det siges, at enhver skaber sin egen verden i overensstemmelse med Ordet. Ordet er i sin natur identisk med den guddommelige naturs fuldkommenhed, når det betragtes som udtryk for det *evige* Ord, som grækerne kaldte Logos, og som evangelisterne valgte at oversætte med "Ordet". Naturens skabende "Ord" står i virkeligheden skrevet i naturens utallige former. Formernes mangfoldighed udgør en helhed, som blot er en svag refleks af den guddommelige verdens fuldkommenhed.

---

² Johannesevangeliet, 1,1: *"I begyndelsen var Ordet, Ordet var hos Gud og Ordet var Gud"*. I den oprindelige oldgræske udgave står der: *"I begyndelsen var Logos ..."* Logos betyder både "Ordet", "Tanken", "Hensigten" m.m.

Naturen skal læses som en hellig skrift

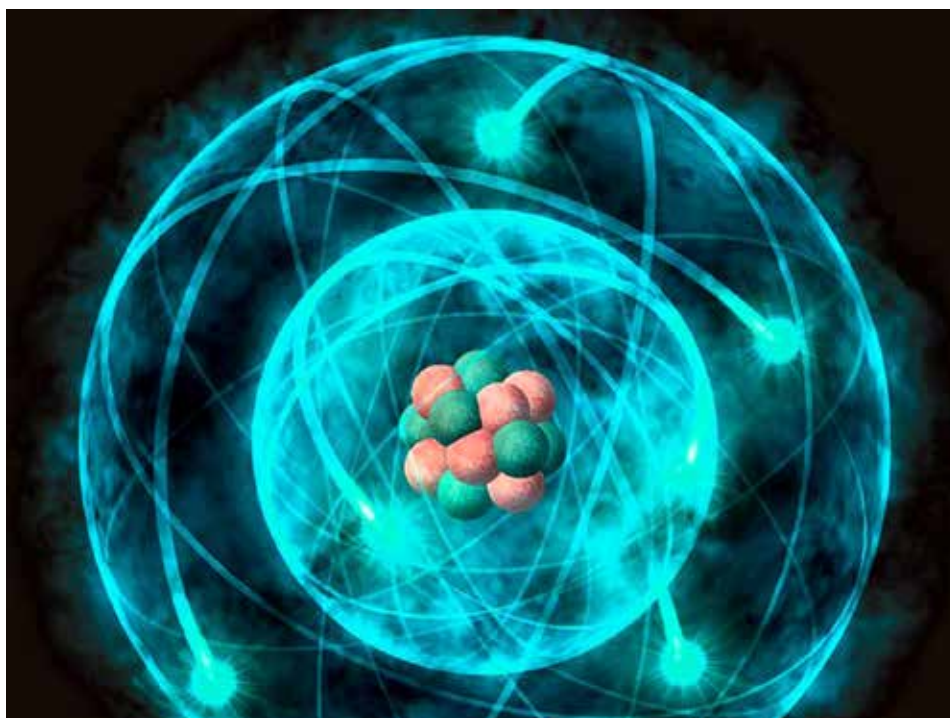
Hvis man ser på verden fra denne synsvinkel, forstår man, at naturen kan læses som en hellig skrift. Og det er idealet for den naturvidenskabelige forsker – at søge efter de dybere sandheder, at studere naturen ved hjælp af sin intelligens og sin analytiske evne, at samle og undersøge fakta og herefter med stor omhu og nøjagtighed at skabe syntese ved at gå fra mangfoldighed og omhyggeligt klassificerede fakta op i den højere mentale forståelse af naturlovene.

Den naturvidenskabelige forsker er udtryk for det, der korrekt kaldes "sublim tålmodighed". Når man betragter forskerens tålmodige søgen efter *det sande*, den konstante frasortering af det usande og det halvsande, evnen til at give slip på standpunkter, der var baseret på ufuldkomne konklusioner, for at følge nye spor, der toner frem pga. tilføjelse af nye facts, der tidligere var ukendte, så må man erkende, at den tålmodige "bjergbestiger" klatrer fra det kendte mod det ukendte, fra det sete til det usete, fra det uvirkelige til det virkelige, fra den ydre natur til den indre guddommelighed.

Efterhånden som naturvidenskabens forskere nærmer sig – eller overskrider – grænsen for objektiv iagttagelse, er de sandsynligvis på vej mod andre former for undersøgelser og konklusioner. Det drejer sig om de fundamentale åndelige sandheder, der også skal igennem intelligensens prisme. De mange farvenuancer, der strømmer ud fra skaberkraftens universelle lys, som har skabt Universet, skal udforskes og afsløres.

Modsætningen mellem religion og videnskab opstod pga. Kirkens og præsternes uvidenhed og magtbegær. Præsterne kom derfor i opposition til naturens profeter, og der opstod en omfattende og principiel konflikt i den vestlige verden. Men nu begynder den del af menneskeheden, som ønsker at få kendskab til det åndelige og guddommelige at søge indad i den menneskelige naturs dybder for at finde det iboende guddommelige fragment, at indse, at den naturvidenskabelige forsker ikke er religionens fjende, men dens ven og hjælper. Naturvidenskaben er ikke en fjende, men en ven og hjælper, for den naturvidenskabelige forsker vandrer mod det samme mål, selv om det sker ad en anden vej. Forskeren er i virkeligheden en "præst", der søger sandheden, og som derfor har krav på respekt, taknemlighed og kærlighed.

Videnskaben, religionens hjælper

Forskeren, den åndelige sandheds tjener

Fra nutidens naturvidenskabelige eksperimenter er forskerne meget hurtigt på vej mod et område, hvor naturvidenskaben bevæger sig ind over grænsen til religionens område, og ligesom i de gamle religioner er naturvidenskaben ved at blive en del af selve religionen. Naturvidenskabens forsker bliver religionens hjælper og de store åndelige sandheders tjener, for når tro bliver til viden, slipper man for den mistillid, der er vokset frem pga. konflikten mellem religion og videnskab. Konflikten stammer bl.a. fra det faktum, at videnskaben blev bragt til Europa fra Mellemøsten af maurerne, og derfor kom videnskaben ikke automatisk ind under kristendommen.

Men tiden er inde til at lade forestillingen om konflikt og modstridende interesser forsvinde og i stedet koncentrere sig om, at den naturvidenskabelige forsker og religionens repræsentanter søger den samme sandhed men hver på sin måde – den ene ved hjælp af iagttagelse, og den anden ved hjælp af åndelig inspiration. Begge metoder fører til åbenbaring af det guddommelige, som findes i naturens kendsgerninger og i naturlovene.

Tanken går forud for manifestation, idéerne før det stoflige

Før åbenbaringen er mulig og kan omsættes til gavn for menneskeheden, er det vigtigt at huske, at i hebræernes hemmelige lærdomme – og også i grækernes – gentages det igen og igen, at idéernes verden kommer *før* formernes verden og den ydre natur. Det samme siger Østens lære, som understreger, at alle former i virkeligheden er guddommelige – dvs. at den iboende idé og hensigt er blevet iklædt tættere stof, der eksempelvis kan ses som menneskets fysiske legeme. Tanken kommer *før* manifestationen. Idéen er ophav til formen.

Middelalderens gamle skolastiske³ teologi (som den nogle gange kaldes) rummede en hel del (selv om måden, den blev præsenteret på, var mystisk og uforståelig for almindelige mennesker), for der var forskel på idéens substans og de stoflige klædninger, som idéen blev iført i den fysiske verden.

Det er en lære, som mange overfladiske tænkere har hånet, for de forstod ikke meningen med den. Det var en lære, som var indeholdt i den romersk-katolske kirkes centrale lære om transsubstantiationen⁴, hvor man ikke påstår, at selve stoffet forvandles – dvs. den form, som den åndelige idé er klædt i – men at det er det, der er *livet* i brødet og vinen, som har forvandlet sig. Det er derfor forvandlingen af energien eller selve livet i formen, der er genstand for den kristne tilbedelse. Man kan gå ind for idéen, eller ikke gå ind for den, men at betragte den som latterlig er udtryk for uvidenhed. Der findes meget i skrifterne, som de mere uvidende blandt reformationens skribenter gjorde nar af, fordi de ikke forstod den.

Syns- og følesansens uvirkeligheder

Naturvidenskaben er stadig optaget af idéernes stoflige iklædning, og først når forskerne begynder at interessere sig for filosofi, vil de begynde at forstå, hvad iklædningerne i virkeligheden er. Naturvidenskaben beskæftiger sig kun med det, den kan se, føle og røre ved, men hvis der bag forskningen ligger en ægte søgen efter virkelighed og sandhed – hvis forskerne bag det forgængelige og ved hjælp af det uvirkelige søger det evige og det virkelige – vil dette princip ligge til grund for undersøgelsesmetoderne. Det vil gå op for forskerne, at når den videnskabelige intelligens stræber efter at finde sandheden, er det vigtigt at huske, at sandheden er et aspekt af det evige – af Den Ene – som også er den kraft, der leder udviklingen mod viden, visdom og fuldkommenhed.

Når man går tilbage i historien og følger civilisation efter civilisation og alle de forskellige organisationsformer, som menneskeheden har udviklet og afprøvet i

---

³ Skolastik er en sammenfatning af de politiske, sociale, økonomiske og filosofiske anskuelser, der var fremherskende i Vesteuropa i tiden fra middelalderen. Skolastiske anskuelser gennemgik med tiden en omfattende udvikling, hvor de gradvist frigjorde sig fra deres oprindelige udgangspunkter, dvs. Bibelen og de klassiske græske filosoffer – først og fremmest Aristoteles.

⁴ Transsubstantiation er den forvandling, som iflg. den romersk-katolske kirke finder sted med brød og vin, når de under messen forvandles til Kristi legeme og blod.

udviklingens løb, erkender man, at den ene form efter den anden forfalder og blev tilintetgjort, fordi civilisationen ikke respekterede og realiserede lovene for rigtige og retfærdige menneskelige relationer i samfundet. I stedet udnyttede eller latterliggjorde man lovene. Og når man sætter sig ud over de fundamentale love, fødes, vokser, forfalder og forgår civilisation efter civilisation. Nutidens store problem er at forsøge, om det er muligt at finde en løsning, der kan skabe et samfund, der er i overensstemmelse med de fundamentale lovmæssigheder for et retfærdigt liv, og som skaber rigtige menneskelige relationer.

Evolution er udfoldelse af menneskets skæbne, og den magt, som forsøger at skabe balance og retfærdighed, er den samme magt, som menneskets intelligens er en del af. Under udforskningen af naturen skal menneskets intelligens hele tiden huske på evolutionen overordnede sandhed – at evolutionen trin for trin løfter sig op til en højere og højere bevidsthedsmæssig udvikling i menneskeheden. At tro at stoffet og de fysiske sanser repræsenterer hele sandheden, er til skade for guddommelighedens vækst og udfoldelse i mennesket. Forholdet mellem det lavere og det højere forandrer karakter i evolutionens løb, efterhånden som de mere menneskelige egenskaber udvikles.

Det lavere skal ofres for det højere

I evolutionens forløb ser man, at der sker en nødvendig ofring af det lavere, for at give plads til det højere. Mineralet forvitrer for at skabe den jordbund, som planten kan vokse i. Planten giver næring til dyrelivet. I dyreriget ser man kampen mellem de stærkere og de svagere, og her udvikles mange nødvendige egenskaber.

Når man går videre til dyrerigets højerestående dyr, ser man måske mindre snu og endda spirende tænkeevne, men man ser også det sociale instinkt, som får dyrene til at forsvare hinanden, og som får de stærkere til at forsvare de svagere, hannerne til at forsvare hunnerne, hunnerne til at forsvare ungerne osv., og på den måde lægges grunden til et kommende samfund, hvor levende skabninger kan fungere sammen, hvor de kan hjælpe, udvikle og beskytte hinanden uden at ødelægge og være destruktive.

På et højere niveau ser man fødslen af højere menneskelige egenskaber. Når de udvikles gradvis gennem årmillioner, vil de åndelige egenskaber stærkere og stærkere gøre sig gældende i samfundet.

Arbejder naturvidenskaben for det gode eller det onde?

Når man iagttager nutidens naturvidenskab, er man nødt til at stille et vigtigt spørgsmål. Er den vej, som naturvidenskaben følger i øjeblikket, evolutionens vej, eller er den drejet væk fra vejen? Bruger naturvidenskaben intelligensen til at opbygge samfundet eller til at nedbryde det? Bruger naturvidenskaben de nye opdagelser til at skabe fred, tillid, sammenhold og lykke i menneskeheden, eller skaber den flere og kraftigere våbentyper – og endda masseødelæggelsesvåben – som gør det muligt for den ene magt kan tilintetgøre den anden?

Man er nødt til også at spørge, om samfundet og civilisationen fortsat kan bestå, hvis naturvidenskaben – sådan som det er sket i tidligere tidsaldre – er slået ind på en dødbringende vej mod tilintetgørelse i stedet for at følge hjælpsomhedens og medmenneskelighedens opadstigende vej?

Hvis naturvidenskaben er på vej ud ad en dødbringende vej, betyder det, at menneskets intelligens nedværdiges pga. motivet og hensigten bag det, der stræbes imod. Menneskeheden vil miste sin samvittighed og moral, mens den forfølger, hvad den kalder fremskridt, men som i virkeligheden er dens forfald.

Når man ser på flere af naturvidenskabens målsætninger, så rystes de mennesker, der har medfølelse, kærlighed og forståelse af pligten over for de svageste i menneskeheden. Det er de mennesker, der ved, at menneskehedens og civilisationens etik og moral vokser, når man samarbejder, hjælper og støtter hinanden – ikke når man konkurrerer, udnytter og undertrykker hinanden.

Når man jagttager menneskets intelligens, dets fantastiske evne til at forske, undersøge og forstå, så undres man over, at naturvidenskabens forskere er i stand til at pine og plage dyr ved at foretage dyreforsøg. Ved at påføre dyrene uhyggelige sygdomme, lidelser og smerte, forsøger forskerne at fravriste naturen sine hemmeligheder. Undskyldningen er, at de forsøger at forhindre eller lindre menneskelige lidelser, men det sker ved at påføre andre levende væsener forfærdelige lidelser. Hvis man tænker over denne udvikling, bliver man overbevist om, at naturvidenskaben er inde på en nedadgående vej, som kan medføre civilisationens fald.

Naturvidenskabens uhyggelige ansvar

At vælge lidelse som en metode til at hjælpe menneskeheden er at forråde de principper, som evolutionen bygger på. Det er vigtigt at forstå, at mennesker er skabninger, der igen og igen har vist, at medfølelse sejrer over grusomhed, og at kærlighed sejrer over had. Et kærligt og medfølelse menneske, nægter at tage imod en gave, der er skabt ved at påføre hjælpeløse skabninger angst, smerte og lidelser. Dyrenes udvikling skal stimuleres af menneskeheden, men i stedet udnyttes deres svaghed, og mennesket gør dyrene til ofre for et indbildt gode. Men ...

*intet menneskeligt gode kan vindes
ved videnskabelig ondskab!*

Selv om der umiddelbart og kortsigtet vindes noget ved den videnskabelige metode, og selv om der ved vivisektion erhverves en vis viden fra de lidende skabninger, så virker den videnskabelige kundskab, der opnås, bevidsthedsmæssigt degenererende og ikke opløftende. Indsigt, der er opnået på den måde, virker hæmmende på menneskets udvikling. Metoden nedbryder det, der gør et menneske til et menneske. Det reducerer det, der forstås ved menneskelighed og forgrover bevidstheden, i stedet for at forfine den og løfte den op til ægte viden og visdom.

Kunne det tænkes, at verden ikke ville have oplevet en så forfærdelig krig, som Anden Verdenskrig, hvor der blev begået frygtelige grusomheder, hvor man bl.a. gassede mennesker og foretog andre forfærdelige ting, hvis ikke alt for mange af videnskabens forskere havde svækket deres moralske sans via de lidelser, som de udsatte andre mennesker for i den tro, at de var en slags "undermennesker". Grusomhed forhærder, for bevidstheden forgroves, og derfor fornedres den menneskelige skabning. Der er en tendens til, at vold og grusomhed gradvis bliver værre og værre. Derfor bliver syge mennesker også gjort til genstand for eksperimenter. Det er ofte desperate mennesker, der lider af en eller anden alvorlig sygdom, som uundgåeligt vil ende med døden. De pines i deres sidste timer med eksperimenter og indsprøjtninger af bl.a. dyresygdomme.

Jan Fyt: Dødssport og jagthund

Alle ved, at menneskeheden også behandler dyrene dårligt på mange andre måder – eksempelvis ved jagt. Man kalder det en "sport", og fornøjelsen består i at dræbe. Slagtning af dyr til føde er også en grusom og moralsk nedværdigende handling. Mange vil sandsynligvis protestere over synspunktet, men slagtning og kødspisning hører til samme moralske og bevidsthedsmæssige kategori, for når mennesket behandler dyr dårligt, er der tale om levende skabninger, der er betroet mennesket, og det er menneskehedens opgave at stimulere dyrenes udvikling, så dyreriget bevæger sig opefter. Dyrene repræsenterer det instinktive bevidsthedsniveau, som skal stimuleres og udvikles. Dyrene er ikke skabt for at tilfredsstille menneskets madbegær eller andre sanser eller begær.

Sundhed: Naturvidenskabens sande og fejlagtige idéer

Når naturvidenskaben følger moralske baner, hvor forskerne virkelig forsøger at gavne menneskeheden, og hvor de udforsker naturen for at blive i stand til at forbedre både menneskets og dyrenes lykke og sundhed, selv dér ser man, at der bruges forkerte metoder, selv om de ikke er så ondartede, som de, der lige er omtalt. Her tænkes der på den almindelige opfattelse af, hvordan man behandler sundhed. Spørgsmålet er, om man skal behandle kroppen ved at forøge vitaliteten og ved at respektere sundhedens love – dvs. ved at spise og drikke sundt, og ved at prøve at genopbygge kroppen. Eller skal man behandle kroppen ved at forsøge at afbalancere kroppen ved hjælp af giftstoffer og kalde afbalanceringen for sundhed?

Eksempelvis forsøgte man at kurere sygdommen kopper⁵ ved hjælp af indpodning. Så fandt man ud af, at det var en dårlig metode, og det blev forbudt at indpode. Så forsøgte man at skabe en mindre ondartet gift fra køer, og begyndte at vaccinere mennesker. Idéen bredt sig herefter voldsomt, og de fleste blev til sidst vaccineret mod så mange sygdomme, at mange nu overvejer, om det er bedre at løbe risikoen for at blive smittet af en sygdom. Det er indlysende, at man med forgiftningsmetoden kan opnå en kortere eller længerevarig immunitet mod en sygdom, men forgiftning kan også medføre resistens.⁶ Et godt eksempel er antibiotika.

Spørgsmålet er, om afbalanceringen af den ene gift ved at give en mindre portion gift i en anden form, kan kaldes *sundhed*? Tilførslen af giftstoffer medfører, at menneskets energi og kraft undermineres, og derfor bliver det mere modtagelig for andre sygdomme, selv om kroppen er beskyttet mod en bestemt sygdom. Derfor er det vigtigt at overveje hvilken pligt, et menneske har, når det studerer medicin og uddanner sig til læge? Svaret er vel, at det skal bevare kroppens fysiske sundhed – ikke at forgifte kroppen med forskellige gifte, men i stedet gøre patienterne opmærksomme på de fejl, de begår mod sundhedens love.

---

⁵ Kopper (variola) er en meget smitsom og farlig virussygdom hos mennesker. Koppers dødelighed er anslået til at være mellem 20-60%. Kopper var den første sygdom, hvor man udførte vaccination, og det er vaccination, der har medført udryddelse af sygdommen. Rutinemæssig vaccination af danske børn er ophørt.

⁶ Resistens vil sige, at bakterier, virus og svampe er blevet modstandsdygtige overfor de infektionsbekæmpende lægemidler.

Sundhedens love skal gøres almindeligt kendte

Nutidens menneskehed synder konstant mod sundhedens love pga. unaturlig levemåde. Mennesket har f.eks. gjort nat til dag. Det spiser både forkert og for meget – meget mere end kroppen kan optage. Det drikker alkohol – en vanedannende gift, der sløver bevidstheden og nedbryder hjernecellerne. Det ryger tobak og forgifter blodet og kroppen med giftig nikotin.

Læger burde forsøge at udbrede kendskab til sundhedens naturlove. Sundhedens naturlove er ikke påbud. De repræsenterer uundgåelige følger i henhold til loven om årsag og virkning. Og mennesket kan forandre følgerne ved at indføre et nyt aspekt i rækkefølgen, og derved forandres resultatet. Man kan bryde vanerne, men man kan hverken forandre eller bryde loven.

Sygdom opstår aldrig af sund levemåde

Nutidens naturvidenskab beskæftiger sig med virkninger – ikke med årsager. Et eksempel er kønssygdomme. For hvoraf kommer de? Svaret er indlysende – af misbrug af kønsevnen. Kønssygdom er udtryk for en overdrivelse af Universets skabende kraft. Overdrivelsen skyldes primært menneskets begær og dets tænke- og forestillingsevne, som ikke findes i dyreriget, hvor formeringsevnen er styret af og begrænset til naturlige løbetider. Mennesket er ikke begrænset af løbetider, for mennesket er

udstyret med et tankesind. Mennesket har evnen til at forstå årsag og virkning i sin adfærd, for mennesket er i gang med at udvikle selvbevidsthed, og derfor er det selvansvarligt. Men det indebærer en risiko for, at seksualiteten i stedet styres af menneskets ukontrollerede begær. Når seksualiteten styres af begæret, medfører det overdrivelse. Overdrivelse medfører sygdom – i dette tilfælde kønssygdom – og lægevidenskaben kæmper derfor med at få bugt med sygdommen ved at behandle virkningen. Men den varige helbredelse kræver en ændring af *adfærden*, for sygdom er altid udtryk for, at der er skabt en ubalance i forhold til en naturlov – i dette tilfælde naturens sundhedslov.

En sundhedslov kan hverken forandres eller brydes

Mennesket vil aldrig være i stand til at fjerne nogen form for sygdom eller lidelse, så længe det bevidst bryder de naturlove, som i den fysiske verden er en refleksion af den universelle eller guddommelige natur. Naturlovene forsøger at opretholde balance og skabe harmoni, og det er kun ved at følge lovene, at mennesket kan blive lykkeligt. Derfor er der grund til at studere de åndelige naturlove og bruge den indflydelse, man har, til at udbrede de sunde idéer om forholdet mellem mennesket og den ydre natur. På den måde kan man medvirke til at skabe en naturvidenskab, der løfter sig op mod menneskelig fuldkommenhed, i stedet for igen at være vidne til en naturvidenskab, der arbejder i retning af civilisationens sammenbrud. Det er menneskehedens overordnede pligt at kræve, at naturvidenskaben hjælper menneskeheden i stedet for at skade den, at gøre civilisationen medmenneskelig og ikke skade udviklingen ved at tillade, at årsager, som har nedbrydende virkninger, blive ved med at være standarden.

VidsomsNettet

www.vidsomsnettet.dk